

[Ragnhild Andersen.]

enlige. Det ville, om vore forslag blev vedtaget, føre folkepensionerne i hele landet fra 1. januar op til 6 240 kr. til et ægtepar og 4 140 kr. til de enlige. Det er klart, at forbedringen ville være størst for dem, der i mange år har måttet undgælde for zonegrænsernes urimelighed, pensionisterne på landet og i købstæderne, men vi foreslår altså i vore ændringsforslag en ensartet pension gældende fra 1. januar på 6 240 kr. og 4 140 kr.; det er vore underændringsforslag uden for betænkningen nr. 2 og nr. 7.

I underændringsforslagene nr. 8 og nr. 10 foreslår vi den samme pension for enker, som de enlige pensionister får, nemlig 4 140 kr., og fastsat ens i hele landet, allerede fra 1. januar 1961.

Hvem vil nu påstå, at 520 kr. om måneden til et ægtepar og ca. 350 kr. til enker eller enlige folkepensionister, der ingen anden indtægt har, er for høj en pension? Det vil næppe noget fornuftigt menneske kunne påstå, og dog har jeg set, at der er nogle af aviserne, der har tilladt sig at tale om kommunistisk overbud. Nej, der er ikke tale om overbud. Her er stadig væk tale om at give en beskeden pension, der ligger langt under, hvad arbejdsføre mennesker har i vort samfund, langt under, hvad gennemsnitsindtægten er for almindelige arbejdere, tjenestemænd, ufaglærte, og langt under, hvad tjenestemandspensionen er for almindelige tjenestemænd. Jeg nævnedes disse tal ved første behandling, og jeg skal kun understrege, at folkepensionisterne stadig ikke ligger på ret meget over halvdelen af tjenestemændenes pension, og at de ligger på under halvdelen af almindelige arbejderes indtægt.

Jeg har vel bemærket, at ministeren og udvalget foreslår, at man giver en lille forhøjelse af rådighedsbeløbet i hovedstaden, nemlig til 8 pct., og i købstæderne til 6 pct., en forhøjelse, som kommunisterne naturligvis vil gå ind for og stemme for. Til gengæld vil man så fra januar 1963 sænke rådighedsbeløbet i landkommunerne fra 5,5 pct. til 5 pct. Det kan mit parti ikke være med til. Vi mener, at man må bibeholde de 5,5 pct. i landkommunerne, og derfor har vi stillet vort underændringsforslag nr. 6, hvori vi foreslår at bibeholde de 5,5 pct.

At gennemføre de kommunistiske æn-

dringsforslag vil i virkeligheden kun sige, at folkettinget indfrier løfter, et flertal af partierne for år tilbage har givet vore gamle og udslidte medborgere. 7 år er gået, siden det største regeringsparti, socialdemokratiet, i 1953 gik til valg på løftet om en folkepension, som ikke kendte zonegrænser, og som skulle være på ca. 64 pct. af befolkningens gennemsnitsindtægt. Det vil sige, at den skulle, sagde man i sin lille valgtryksag, der vakte stor glæde hos de ældre, forhøjes med 33 pct. over hovedstadstaksten og i alt udgøre 64 pct. af befolkningens gennemsnitsindtægt. På daværende tidspunkt ville dette forslag have betydet en forbedring af pensionen på omkring 1 300 kr. årlig i hovedstaden. 3 år efter, i 1956, gik to partier i denne sag, begge regeringspartier, socialdemokratiet og de radikale, i deres fællesforslag ind for at forhøje pensionen i hvert fald med 900 kr. til ægtefæller og 600 kr. til enlige i hovedstaden og andre steder, og i forslaget talte man også om, at man ville afskaffe zonegrænserne. Retsforbundet udtalte sig med sympati om dette forslag. Men trods alle disse løfter har hovedstadens pensionister hidtil kun kunnet få 400 kr. forhøjelse af pensionen til ægtepar og 267 kr. til enlige, så der er jo stadig et meget stort spring fra de 400 kr. til de 900 kr. og senere til de 1 300 kr., som man lovede pensionisterne forud for valgene, henholdsvis i 1957 og i 1953. Vore ændringsforslag er derfor i høj grad beskedne forslag og ingenlunde urimelige forslag. De ville være et mærkbart skridt på vejen til en forsvarlig og betryggende pension på $\frac{2}{3}$ af befolkningens gennemsnitsindtægt, som vi gik ind for ved folkepensionens vedtagelse, og som det er kommunisternes mål og hensigt at arbejde for og nå op til.

Når vi afgiver valglofter, holder vi dem, og det skulle de andre partier skrive sig bag øret og også gøre. Vi kan naturligvis ikke her tiltvinge os flertallet — det beder vi vælgerne om at understøtte os i — men vi kan fremsætte vore forslag og føre vor kamp, og vi kan udgøre den drivkraft, som vi i virkeligheden er i kampen for de sociale fremskridt også for folke- og invalidepensionisterne.

Hvad omkostningerne fremover ved en sådan pension på $\frac{2}{3}$ af indtægten angår,